

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6287/06
08.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије, Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ради поништаја решења Министарства одбране Управе за буџет и финансије Републике Србије Београд, инт. бр. 1170-2 од 20.09.2006. године, у правној ствари постављања на друго радно место, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења начелника Рачуноводственог центра Министарства одбране, инт. бр. 1881-18 од 11. 08. 2006. године, којим је тужилац постављен на радно место «референта» у 3. Одсек (за контролу плата), у Рачуноводственом центру Министарства одбране, ВШС, ВЕС 63142, група и број бодова 05/716.

Тужилац тужбом у управном спору, оспорава законитост решења туженог органа наводећи као и у жалби да су решењима управних органа повређене одредбе члана 125. став 2. и 4. Закона о Војсци Југославије, као и одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, из разлога што првостепени орган није у ожалбеном решењу образложио које су то потребе службе налагале његово постављање на ново радно место, јер је до тада био постављен такође у Рачуноводственом центру на радном месту «референт» у 1. Одсеку (за контролу плата) 2. Одељења (за обрачун и контролу плата), РЦ МО, а коју повреду тужени орган није санкционисао доношењем оспореног решења. Истиче да је тужени орган повредио закон на његову штету, из разлога јер није ценио његове наводе из жалбе у смислу члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, а самим тим није у смислу члана 125. став 1. истог Закона поуздано ни утврдио све одлучне чињенице за законито коначно решење ове правне ствари. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ», бр. 46/96), оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је по оцени Врховног суда Србије одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, прихватајући у свему као правилне разлоге изнете у образложењу првостепеног решења и налазећи да тим решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Првостепени орган је ожалбено решење донео у складу са одредбама члана 125. став 2. и 4. Закона о Војсци Југославије («Службени лист СРЈ», бр. 43/94 и 3/02 и «Службени лист Србија и Црна Гора», бр. 07/05 и 44/05) и новом формацијом Рачуноводственог центра. Према наведеној одредби Закона о Војсци Југославије цивилно лице може у току рада да буде распоређено и на свако радно место које одговара његовој стручној спреми и занимању, ако то захтевају потребе службе и ако такав распоред не захтева промену места у коме ради, односно да ће се пре доношења акта о распоређивању на друго радно место цивилном лицу у Војсци омогућити да се изјасни о предстојећем распореду.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је након извршених организацијско-формацијских промена у Министарству одбране и Војсци Србије прописана Одлуком министра одбране Републике Србије, стр. пов. 1365-1 од 18. 07. 2006. године, обједињена формација Рачуноводственог центра број 331.601 од 24. 07. 2006. године, којом је измењена организацијска структура РЦ МО у оквиру које је 1. Одсек (за контролу плата) у РЦ МО, 2. Одељењу (за обрачун и контролу плата), у РЦ МО постао самостални 3. Одсек (за контролу плата) у РЦ МО. У складу са тим извршено је постављење тужиоца – цивилног лица, које није захтевало промену места, у коме ради, а околност што је именовани одбио да се изјасни о постављењу које му је било омогућено оцењена је као околност која није од битног значаја у

